

Evangelhia lui Pavel: 4. Misiunea lui Pavel

Convertirea lui Pavel

Nu este fără importanță, că Dumnezeu l-a mântuit pe Pavel atunci când el era într-o călătorie de îndepărtare de Ierusalim. Nu numai că el nu era în Ierusalim, atunci când Domnul l-a mântuit; ci el se îndepărta de Ierusalim. De ce? Eu cred că motivul este următorul:

1. Pavel nu a fost introdus în binecuvântare în locul unde erau cei doisprezece, pentru ca să nu fie nici un motiv să se presupună că el ar fi în vreun fel oarecare subordonat lor.
2. Misiunea lui era diferită de misiunea lor și nu trebuia să fie nici o confundare între cele două misiuni diferite.

Și astfel noi îl găsim pe Saul, cum se îndepărtează de Ierusalim, atunci când el a văzut pe Hristos în glorie. Ultimul an de răbdare cu Israel (Luca 13.6-9) trecuse. Ultima mărturie adresată națiunii ca atare, reprezentată prin sinedriu (Faptele Apostolilor 6.15), a fost dată prin Ștefan, care simte împotrivirea poporului față de Duhul Sfânt {în trecut} și acuză națiunea cu privire la același păcat (Faptele Apostolilor 7.51-53). El a spus, că „Dumnezeul gloriei” S-a arătat lui Avraam; și cu toate că cei din sinagogă scrâșneau din dinți împotriva lui, citim : „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Acolo era un tânăr, care păzea hainele acelora care au omorât pe Ștefan (Faptele Apostolilor 7.58). În împlinirea planurilor veșnice (Efeseni 3.11), păzitorul hainelor acelora care au omorât cu pietre pe omul care a văzut pe Domnul Isus în slava lui Dumnezeu, a fost aruncat la pământ printr-o lumină „a cărei strălucire întrecea pe a soarelui” (Faptele Apostolilor 26.13). În căile lui Dumnezeu, omorârea cu pietre a lui Ștefan a marcat sfârșitul mărturiei față de națiunea Israel ca atare.

Acest vas ales, Pavel (Faptele Apostolilor 9.15), a fost deci dat la iveală. El a primit o misiune nouă, diferită de misiunea celor doisprezece (Faptele Apostolilor 9.15; 16; 26.14-19; Galateni 1.11-24; Efeseni 3.1-13; Coloseni 1.24-29). El nu a predicat nimic, care să contrazică ce au predicat cei doisprezece. 1 Corinteni 15.10,11 dovedește aceasta, dar nu dovedește că el a avut o misiune identică cu cea a celor doisprezece. 1 Corinteni 15.10,11 se referă la 1 Corinteni 15.3-5. Pavel a învățat același adevăr referitor la moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, așa cum au făcut și ceilalți. „Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi așa ați crezut”. Însă textele citate mai sus arată că el a primit mai mult decât predicau ei comun; și realmente misiunea lui era altfel.

Nu se poate exagera, cât de important este că noi suntem în mod deosebit impresionați de caracterul diferit al misiunii lui Pavel. Pentru mulți este ca un șoc, să trebuiască să învețe că Matei 28.19-20 nu este „direcția de marș a Bisericii”! Am studiat deja misiunea din Matei 28, dar vrem să accentuăm acum încă o dată un aspect. O caracteristică deosebită a misiunii din Matei 28 este „să faceți ucenici din toate neamurile”. Aceasta are loc prin aceea că ele:

- vor fi botezate,
- vor fi învățate.

Dacă aceasta ar fi fost misiunea Bisericii, atunci ea ar fi fost o misiune pentru Pavel. Dacă aceasta ar fi așa, atunci cuvintele lui din 1 Corinteni 1.17 ar fi o abatere gravă de la responsabilitatea lui, pe care ar fi primit-o în cadrul misiunii sale, căci el spune: „Nu am fost trimis, ca să botez.” Pavel știa care era misiunea sa, dar noi avem nevoie să punem gândurile noastre în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, și nu invers. Din 1 Corinteni devine clar că Pavel nu a văzut misiunea din Matei 28 ca fiind misiune a lui.

Sursa misiunii lui Pavel

Cei doisprezece au primit misiunea lor (Matia indirect) de la Domnul, atunci când El era aici. Constatăm că Pavel nu a îndeplinit însușirile din Faptele Apostolilor 1.21,22, Matia însă le-a îndeplinit. Norul a luat pe Domnul; cei doisprezece au văzut aceasta. Pavel a văzut altfel pe Domnul. El L-a văzut de partea cealaltă a norului, și anume în glorie. Hristos glorificat a dat lui Pavel misiunea sa. Acesta este un punct de plecare total diferit de cel al celor doisprezece. Și punctul de plecare a marcat caracterul întregii sale slujiri. Alții, care au scris despre această temă, au zis:

” Am văzut că mântuirea printr-un Mântuitor înviat era cunoscută și ea putea fi cunoscută și credincioșii erau o inimă și un gând (prin Duhul Sfânt venit aici pe pământ), că ei se gândeau la moartea lui Hristos prin frângerea pâinii (Faptele Apostolilor 2.42-46; 4.32), în timp ce ei erau încă legați cu pământul și cu ritualurile de la Templu (Faptele Apostolilor 2.46; 3.1; 5.12). Speranța lor era total legată cu pământul, unde ei așteptau revenirea Domnului lor (succesiunea evenimentelor le-a fost revelată prin Pavel, de exemplu în 1 Tesaloniceni 4). Însă acum această speranță (pământească) nu le mai putea fi oferită, deoarece Hristos a fost respins pe pământ. Apoi Dumnezeu realizează prin Hristos planurile depline, adânci ale inimii Sale. Scena, unde toate acestea se pot realiza, este gloria, în care Saul din Tars este introdus acum. Că el vede acum pe Isus în glorie, acesta este punctul de plecare și centrul Evangheliei, care este încredințată acum lui. (J. B. Stoney în *The Present Testimony New Series*, vol. 1, pag. 69).

Uneori încercăm să înțelegem felul și căile harului Său, fără să vedem punctul de plecare simplu al Evangheliei de astăzi. Hristos, Fiul lui Dumnezeu în glorie, este centrul unde sufletul poate găsi odihnă, și dacă noi ne-am găsit odihna în această bază și acest punct de plecare, atunci suntem pregătiți să înțelegem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, așa cum ea ne este prezentată în epistolele lui Pavel. ... De aceea este deosebit de important ca eu să cunosc și să arăt sufletului că Hristos este subiectul simplu al credinței. Și așa cum El în glorie este subiectul credinței mele și El, Cel care Se află acolo, guvernează inima mea, eu învăț că toate, cu câte eu am a face, trebuie să fie în concordanță cu El, Cel care este baza tuturor binecuvântărilor mele. (J. B. Stoney în *The Present Testimony New Series*, vol. 1 pag. 71)

Orice dezvoltare trebuie în mod necesar să poarte nu numai urmele originii ei, ci și să prezinte mai profund natura acelei origini. Numai aceasta dă acestei dezvoltări caracterul și

valoarea ei. Deci orice punct al adevărului, arătat sau învățat de Pavel, poartă clar această amprentă. (*A Voice to the Faithful*, vol. 3, pag. 197)

Permiteți-mi să mai spun un cuvânt sau două în legătură cu Evanghelia lui Pavel. El este singurul care caracterizează Evanghelia sa ca fiind Evanghelia minunată. Și nu este lipsit de interes să știm că, dacă apostolul folosește această expresie, acest „minunat” nu este în sensul în care în mod obișnuit se folosește acest cuvânt; el se referă la Evanghelia „slavei”. Și adevărata putere de expresie a acestei expresii este: ea este Evanghelia lui Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Ea este vestea bună, că noi avem un Mântuitor, care a înviat și este glorificat. Noi suntem chemați să avem parte de toate urmările gloriei Sale, precum și ale morții Sale la cruce. Ceilalți apostoli nu au scris niciodată despre subiectul Bisericii, așa cum ea este făcută una cu Hristos; numai Pavel a făcut aceasta. Probabil Pavel a fost singurul care a fost în stare să spună: „Dacă cineva adaugă ceva la Evanghelia mea, acela să fie anatema” {compară cu Galateni 1.9}. Cu toate că Pavel a adăugat ceva la Evanghelia lor, ei nu puteau adăuga ceva la Evanghelia lui. Apostolii {cei doisprezece} au vestit pe Hristos ca Mesia și au vestit iertarea păcatelor prin Numele Său; dar ei nu au vorbit despre gloria cerească a lui Hristos, așa cum a făcut Pavel. El a evidențiat toate aceste adevăruri și mai mult decât ei au făcut-o vreodată. Acesta este motivul pentru care el vorbește mereu despre „Evanghelia mea”. Desigur nu puteau exista nici un fel de diferențe referitoare la marile adevăruri ale Evangheliei pe care a predicat-o Pavel și pe care au predicat-o ceilalți apostoli; cu toate acestea era un progres mare în ceea ce predica Pavel mai mult decât aceștia. Nu există nimic, care să se contrazică; dar pentru că Pavel era acela care a fost chemat după înălțarea la cer a Domnului, el era cel mai potrivit să adauge ceva. Până în momentul când Pavel a fost chemat mai era ceva care trebuia adăugat la suma adevărilor revelate. El spune în Coloseni 1.25, că el era slujitor al lui Hristos, ca să întregească Cuvântul lui Dumnezeu și să umple un anumit gol, care până atunci nu era umplut. (W. Kelly, *Lectures on the Epistle to the Galatians*, pag. 28-29)

Nota redacției

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).